

Veškeré níže rozebrané námitky stížnosti týkají se vesměs obsahu regulačního plánu. Všeobecně nutno tu uvést, že — jak bylo vysloveno a podrobně odůvodněno v nář. Boh. A 10.655/33 — při disposicích regulačního plánu rozhodují většinou ohledy účelnosti a vhodnosti, jichž posouzení a hodnocení tvoří součást skutkové podstaty, již oceniti náleží výhradně správnímu úřadu, takže nss-u je možno je přezkoumávati na podanou stížnost toliko s hledisek, vytčených v § 6 zák. o ss. — — —

St-lka uváděla ve svém odvolání také, že by zřízení pasáže jejím domem vyžadovalo velikých nákladů a že by zůstalo vždy pochybným, zda by dům po odstranění 12 m širokých průčelních základů mohl vůbec existovati, při čemž se dovolávala mínění odborného znalce. Tuto výtku odvolání ponechal žal. úřad vůbec bez meritorního povšimnutí. Námitka ta však je zajisté relevantní, neboť břemena, jež ze schváleného plánu uvalují se na majitele pozemku nebo plochy, je nucen tento majitel nésti z veřejného zájmu; není možno však břemena taková na něj uvalovati, jestliže je dosažení veřejného zájmu, který má býti příslušnou disposicí ukojen, nemožné. Když tedy st-lka ve správním řízení uváděla, že je dispoice regulačního plánu, jejího objektu se dotýkající, neproveditelná, resp. její proveditelnost brala v pochybnost, s čímž souvisela i výtka o znehodnocení domu a o bezdůvodném zásahu do vlastnického práva, bylo povinností žal. úřadu se s touto výtkou odvolání meritorně vypořádati, a to po případě po doplnění řízení, jak je st-lka v odvolání navrhovala.

Nezaujal-li žal. úřad k této námitce stížnosti vůbec stanoviska, pak právem st-lka vytýká nař. rozhodnutí procesní vadu, pročež slušelo je zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 11.873.

Stavební právo (Čechy): I. * Za přestoupení §§ 20, 40, 42 a 50 čes. stav. řádu může podle § 127 téhož zák. býti potrestán i ten, kdo stavbu provádí, třebaš nebyl stavebníkem. — II. * Předpis § 4 min. nař. č. 61/1855 ř. z. o promlčení trestně-policejních přestupků se vztahuje také na přestupky podle stav. řádu pro Čechy-venkov.

(Nález ze dne 26. dubna 1935 č. 15.211/35.)

V ě c: Ing. Jindřich R. v S. proti okresnímu úřadu v Kutné Hoře o přestupek stavebního řádu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Okr. úřad v Kutné Hoře zamítl nař. rozhodnutím odvolání st-lovo z trestního nálezu městské rady v Hoře Kutné, jímž byl st-l uznán vinným přestupku § 40 stav. řádu, jehož se dopustil tím, že na pozemku č. kat. . . postavil domek nemaje k tomu stav. povolení.

Stížnost do rozhodnutí toho podaná namítá nejprve, že podle § 127 čes. stav. řádu není vůbec přípustno pro přestupky tam uvedené trestati

vedoucího stavby, jenž sám není stavebníkem, jak tomu bylo v daném případě u st-le, a to proto, že se zde výslovně praví, že za tyto přestupky mají býti potrestáni stavebník a ti, kdož jinak vinu mají, znalci neb dělníci, aniž se tu uvádí ten, kdo stavbu provádí. Z toho, že hned následující § 128 pro přestoupení ostatních předpisů stavebních nařizuje potrestání toho, kdož stavbu provádí, dlužno souditi, že by byl zákonodárce, kdyby byl chtěl trestní sankcí § 127 postihnouti i stavbyvedoucího, jistě zde použil také stejného výrazu, jako v § 128, pročez nelze zejména výraz »znalec« vykládati tak široce, jak to činí žal. úřad, a zahrnouti v něj i stavitele.

S názorem tím nelze souhlasiti. Vlastní vymezení okruhu osob, jež mohou podle § 127 stav. řádu býti potrestány, je obsaženo ve slovech »stavebník a ti, kdož jinak vinu mají«. Připojená slova »znalci neb dělníci« nemají vyjádřiti restriktci onoho předchozího vymezení, nýbrž pouhé vysvětlení, a mají naznačiti jen tolik, že sem spadají jak osoby, které při stavbě spolupůsobí jako odborníci, tedy znalci, tak i pouzí dělníci. Bylo by nepochopitelnou nesrovnalostí, jakou nelze zákonodárci imputovati, kdyby pro přestoupení cit. ustanovení, tedy na př. pro provádění stavby bez předchozího povolení stavebního, měli býti voláni k zodpovědnosti prostí dělníci, jejichž vztah k povolení stavby bude zpravidla mnohem vzdálenější, nikoli však stavitel, který přece provedení stavby od stavebníka přejímá a má vždy možnost nahlédnouti do dokladů o tom, že a jak byla stavba úřadem povolena, ježto stavební povolení a stavební plány musí se nacházet na staveništi (§ 48 stav. ř.). Že zákon naproti tomu v § 128 na prvním místě výslovně jmenoval toho, kdo stavbu provádí, je prostě vysvětlitelno tím, že tu — aspoň z největší části — jde o takové předpisy, jichž zachování či nezachování spadá již do stadia, kdy stavba se provádí a kde příslušná dispozice vychází zpravidla bezprostředně od stavitele. Slušelo proto tuto prvou námitku stížnosti zamítnouti pro bezdůvodnost.

V dalším dlužno ovšem dáti st-li za pravdu, že jako stavbyvedoucí směl podle § 127 stav. řádu býti potrestán jen tenkrát, jestliže měl vliv na přestoupení předpisu § 40 stav. řádu. Leč v nař. rozhodnutí naprosto není vyjádřeno, že by byl žal. úřad vycházel z názoru jiného. K přestoupení předpisu § 40 stav. řádu, t. j. provádí-li se stavba, jež vyžaduje stav. konsensu, pokud povolení ke stavbě nenabylo právní moci — a tedy zřejmě také, pokud nebylo toto povolení vůbec uděleno, — stačí zajisté u stavbyvedoucího vědomí, že pro stavbu jím prováděnou stav. povolení dosud uděleno nebylo. Za procesního stavu, jaký zde v době vydání nař. rozhodnutí byl, kde st-l jak v řízení před prvou stolicí, tak i v odvolání v tomto směru namítal výhradně, že stav. povolení, udělené ke zřízení jedné poloviny projektovaného dvojdomku, opravňovalo ho také k provedení stavby poloviny druhé a kde se ani slovem nezmínil o tom, že mu pravý stav věci, t. j. omezení povolení toho jen na jednu polovinu dvojdomku toho, znám nebyl, byl žal. úřad oprávněn vycházeti z toho, že st-li tento pravý stav věci znám byl a to tím spíše,

kdyžtě na schváleném plánu, založeném ve spise, měl žlutou barvou jasně vyznačeno, že z dvojdomku na plán tam vykresleného byla konsentována jen jedna jeho polovina. Nelze proto žal. úřadu vytýkati ani jako nezákonnost ani jako podstatnou vadu řízení, že v tomto směru nekonal ještě další nějaké šetření, resp. že v nař. rozhodnutí výslovně neodůvodnil, proč má za to, že st-l má vinu na tom, že druhá polovina dvojdomku byla postavena bez stav. povolení.

Pokud st-l i ve stížnosti opakuje svoji námitku, že se konsentovaná polovice dvojdomku s hlediska technického nedala provésti bez současného postavení poloviny druhé, stačí na to odpovědět, že okolnost tato je pro otázku trestnosti st-lovy bezvýznamnou. I kdyby totiž st-l měl v tomto směru pravdu, vyplývalo by z toho jen tolik, že pak nemohl ani prvou část onoho domku provésti, nikoli však, že by byl směl druhou polovinu provésti bez předchozího povolení k jejímu zřízení.

Námitku st-lovu, že přestupek jemu za vinu kladený je promlčen, zamítl žal. úřad poukazem na to, že stav. řád pro Čechy nemá předpisu, který by tuto instituci reguloval. Stížnost označuje právní názor, z něhož tu žal. úřad vycházel, za mylný, a dovozuje, že i na přestupky stav. řádu, jež mají povahu skutečných sankcí trestních a nikoli snad pouhých pokut donucovacích, se vztahuje předpis § 4 min. nař. č. 61/1855 ř. z. o promlčení přestupků trestně-policejních. Nss musil v tom dáti stížnosti za pravdu. Je zásadou ovládající všeliké právo trestní — nikoli jen to, jež je přikázáno do kompetence soudů, nýbrž i všeliké trestní právo policejní —, že trestnost každého deliktu, pokud nebylo výslovně ustanoveno jinak, projitím určité doby pomíjí. Tato zásada došla výslovného výrazu téměř ve všech normách, obsahujících ustanovení trestní. Nelze proto z toho, že v některé trestní normě ustanovení o promlčení trestnosti chybí, dedukovati, že tresty tam stanovené se nepromlčují. Pro tento svůj názor nachází nss oporu také v té okolnosti, že trestní normy, pokud promlčení výslovně upravují, stanoví jen u nejtěžšího trestu hrdelního (§ 231 tr. zák.) nepromlčitelnost, naproti tomu u trestných činů, pro něž se ukládají tresty mírnější, stanoví promlčecí lhůtu odstupňovaně a to tak, že podle výměry trestní sazby je úměrně stanovena i promlčecí doba. Ježto nedostatek výslovného ustanovení o promlčení vyskytuje se výhradně v oněch trestně-policejních normách, jež upravují přestupky rázu podřízeného, bylo by ve zřejmém rozporu s principem právě naznačeným, kdyby tyto podřízené přestupky co do promlčení trestnosti byly na roveň postaveny zločinům nejtěžším.

Jest ovšem pravda, že v nedostatku pozitivního předpisu není dána norma, podle které má býti měřena délka promlčecí lhůty. Leč ani to nemůže býti překážkou pro uznání zásady shora vytčené, neboť tento nedostatek lze nahraditi analogickým použitím normy nejbližze příbuzné. U přestupků řádů stavebních, jež náležejí do kategorie přestupků trestně-policejních, bude touto nejbližze příbuznou normou ustanovení § 4 min. nař. č. 61/1855 ř. z. (sr. Hoetzel, Čsl. správní právo, str. 456, Boh. A 1042/21).

Jestliže v daném případě žal. úřad, vycházející z opačného a tedy mylného právního názoru, odepřel se zabývatí st-lem uplatněnou námitkou promlčení přestupku jemu za vinu kladeného, slušelo rozhodnutí jeho zrušiti pro nezákonnost, při čemž ovšem vzhledem k tomu, že žal. úřad uvedenou námitku promlčení dosud věcně nevyřídil, nemohl se ani nss ve smyslu § 5 zák. o ss námitkou tou věcně zabývatí, a také neměl důvodu vyříditi námitku, čelící proti výroku o trestu, když výrok ten je závislý na předchozím rozhodnutí v příčině viny.

Č. 11.874.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: K výkladu pojmu »zaměstnání vedlejší«.

(Nález ze dne 27. dubna 1935 č. 3438/33.)

Věc: Julius B. v P. proti zemskému úřadu v Praze o pojistné a náhradu podpůrného nákladu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním výměrem z 25. března 1930 předepsala okr. nemoc. pojišťovna v P. st-li pojistné nemocenské, invalidní a starobní s úroky z prodlení za jeho zaměstnankyni Annu Sch. částkou 818.20 Kč za dobu od 18. ledna 1927 do 31. prosince 1929. Dalším platebním výměrem z téhož dne předepsala jmenovaná pojišťovna st-li uvedené pojistné za naznačenou zaměstnankyni částkou 10.30 Kč za dobu od 1. do 18. ledna 1930. Třetím platebním výměrem z 21. dubna 1931 předepsala pak táž pojišťovna st-li podle § 20 odst. 2 zák. o sociálním pojištění k náhradě částku 594.85 Kč, kterou s manipulačními poplatky a portem vynaložila na léčení a podporování Anny Sch.

Proti všem těmto výměrům podal st-l odvolání, namítaje v podstatě, že Anna Sch., jež u něho byla zaměstnána jako posluhovačka, nikoli však po celou dobu v platebních výměrech uvedenou, nepodléhala pojistné povinnosti, ježto šlo o její zaměstnání vedlejší. Tato odvolání st-lova byla zamítnuta výměrem okr. úřadu v Prachaticích z 11. září 1932.

Nař. rozhodnutím vyslovil pak žal. úřad, že nevyhovuje st-lovu odvolání, pokud jde o předpis pojistného za dobu od 25. března 1927 do 31. května 1927 a za dobu od 16. října 1927 do 18. ledna 1930 s příslušnými úroky z prodlení a o předpis podpůrného nákladu, naproti tomu že však vyhovuje odvolání, pokud jde o předpis pojistného za dobu od 18. ledna 1927 do 24. března 1927 a od 1. června 1927 do 15. října 1927 a o předpis manipulačních výloh a poštovného v částce 53 Kč. — — — — —

O stížnosti na toto rozhodnutí uvážil nss toto: — — — — —

Ve věci samé jde o to, zda zaměstnání Anny Sch. u st-le bylo jejím zaměstnáním vedlejším a proto vyloučeno z povinného pojištění podle předpisu § 2 zák. o soc. pojištění.